

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Dagmar Novotnou v právní věci
žalobkyně: **MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ, a.s., IČO 61859575**
sídlem Olomouc, Hodolany, Tovární 1059/41, PSČ 779 00,
zastoupené Mgr. Janem Tomanem, advokátem
sídlem Praha 1, Pařížská 1076/7, PSČ 110 00,

proti

žalovaným

č. 1) **MUDr. Lubomír NXXXXXX**, nar. dne XXXXX

trvale bytem XXXXX

č.2) **Pavel SXXXXXX**, nar. XXXXX

trvale bytem XXXXX

č.3) **Ing. Jiří PXXXXXX**, nar. XXXXX

trvale bytem XXXXX

č.4) **Ing. Václav TXXXXXX**, nar. XXXXX

trvale bytem XXXXX

všichni zastoupeni Mgr. Evou Štauderovou, advokátkou
sídlem Zlín, Stráže 3662, PSČ 760 01

o žalobě na upuštění zásahů do dobré pověsti právnické osoby

takto:

I. Žaloba s žádostí, aby žalovaným byla uložena povinnost:

1. zdržet se ode dne právní moci tohoto rozsudku vyjádření na adresu společnosti Moravská vodárenská a.s.:

- a) Vztah společnosti Vodovody a kanalizace Zlín a.s. s koncernem VEOLIA, resp. společností Moravská vodárenská a.s. je protiprávní;
 - b) Vlastnicko-provozní situace ve vodárenství ve Zlíně je tunelem století;
 - c) Ve Zlíně je dlouhodobě nejdražší voda;
 - d) Moravská vodárenská a.s. neinvestuje peníze vybrané za vodné a stočné zpět do infrastruktury;
2. do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zajistit odstranění článků o „Prohlášení aliance Voda Zlínu“ z webových stránek <http://zlinsky.denik.cz>, <http://zpravy.e15.cz> a www.vodazlinsku.cz;
 3. do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku se omluvit žalobkyni zajištěním uveřejnění níže uvedené písemné omluvy v celostátním deníku a současně zajistit uveřejnění a dostupnost níže uvedené omluvy na internetových stránkách www.vodazlinsku.cz minimálně po dobu jednoho roku a to v následujícím znění:
„Aliance Voda Zlínu se omlouvá společnosti MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ a.s., že v tištěných a elektronických médiích opakovaně neobjektivně informovala o společnosti MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ a.s. (skupině VEOLIA) a o jejích podnikatelských aktivitách v České republice, přičemž toto jednání bylo způsobitelné přivodit újmu společnosti MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ a.s. Za toto jednání se Aliance Voda Zlínu výslovně omlouvá a do budoucna se tohoto jednání zavazuje zdržet.“;
se zamítá.
- II.** Žalobkyně je povinna zaplatit náklady řízení žalovaných zástupci žalovaných Mgr. Evě Štauderové ve výši 47.337,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 7.7.2015, ve znění doplňujících podání datovaných 16.7.2015, 26.1.2016 a 22.5.2017, domáhala na žalovaných, aby upustili od neoprávněného zásahu do její pověsti. Tvrdila, že v polovině září 2014 byl na webových portálech <http://zlinsky.denik.cz>, <http://www.hora2014zlin.cz/> a <http://zpravy.e15.cz/> zveřejněn text „Prohlášení Aliance Voda Zlínu“ (dále jen „Prohlášení“), který byl otištěn i v denním tisku a také byl hromadným e-mailem, adresovaným řadě osob činných zejména z oblasti veřejné správy, samosprávy a i jinak veřejně činných, rozeslán na jejich adresy. Text byl veřejně šířen ve sdělovacích prostředcích i prostředky elektronické komunikace s výzvou k dalšímu šíření. Pod textem byli podepsáni žalovaní jako představitelé politických stran a hnutí. Žalobkyně se obsahem Prohlášení cítila být poškozena, neboť byla přímo v textu uvedena včetně odkazu na svoji mateřskou společnost VEOLIA VODA S.A. se sídlem v Paříži, Francouzská republika (dále jen VEOLIA). Žalobkyně zaslala žalovaným 8.4.2015 výzvu, aby se zdrželi zásahů do její pověsti, avšak byla odmítnuta, a proto se domáhala své ochrany soudní cestou. Rozhodným žalobkyně měla, že Prohlášení používalo vědomě nepravdivých údajů, zejména v části, ve které byl označen smluvní vztah mezi žalobkyní a společností Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., IČO 49454561 (dále jen VaK Zlín) jako protiprávní. Za zásah do své pověsti měla i další část Prohlášení, ve které byla vlastnicko-provozní situace ve vodárenství na Zlínsku označena za „tunel století“ a žalobkyně a VEOLIA byly označeny za „překupníky“, přičemž nepravdivým bylo i tvrzení, že důsledkem tunelu století má být dlouhodobě nejdražší voda ve Zlíně. Nepravdivost tvrzení a jeho negativní dopady do své pověsti dovozovala žalobkyně i z té části Prohlášení, ve které bylo uvedeno, že „podstatou

problému je skutečnost, že zisky z distribuce vody byly de facto privatizovány soukromému subjektu, francouzskému koncernu VEOLIA, zastoupenému dnes Moravskou vodárenskou, ten přitom zdroje vybrané z peněz lidí za vodné a stočné zpět do infrastruktury na Zlínsku neinvestuje“. Nepravdivost tohoto tvrzení odvozovala ze skutečnosti, že se žalobkyně smlouvami o investicích do vodárenské infrastruktury na Zlínsku podílela částkou přesahující 135 mil. Kč. Domáhala se proto, aby žalovaným byla uložena povinnost: --- zdržet se ode dne právní moci rozsudku vyjádření na adresu společnosti Moravská vodárenská a.s.: a) Vztah společnosti Vodovody a kanalizace Zlín a.s. s koncernem VEOLIA, resp. společností Moravská vodárenská a.s. je protiprávní; b) Vlastnicko-provozní situace ve vodárenství ve Zlíně je tunelem století; c) Ve Zlíně je dlouhodobě nejdražší voda; d) Moravská vodárenská a.s. neinvestuje peníze vybrané za vodné a stočné zpět do infrastruktury; --- zajistit odstranění článků o „Prohlášení“ z konkrétních webových stránek <http://zlinsky.denik.cz>, <http://zpravy.e15.cz>, www.vodahora2014zlin.cz; --- zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně na přiměřeném zadostiučinění částku 200.000,- Kč. Posléze žalobkyně doplnila, že žalovaní na tiskové konferenci 4.5.2017 předávali novinářům listiny označené „Aliance Voda Zlínu chce vodu zpět“ a tiskovou zprávu, ve kterých byla obsažena vyjádření jednak MUDr. Lubomíra NXXXXX: „Ten, kdo provozuje prodej vody (VEOLIA), ten si stanovuje marže, ten, kdo vlastní infrastrukturu (VaK, města, obce), ten o ziscích nerozhoduje.“, což měla žalobkyně za nepravdivé, jednak Pavla SXXXXX, který měl tvrdit: „Tunel ve VaK Zlín je nejbrutálnějším útokem na samou podstatu demokracie a znovunabytou svobodu. Byl rozkraden majetek a vykradeny peněženky obyvatel Zlínska“, což měla žalobkyně za lživé obvinění. Protože žalobkyně v prvotní žalobě původně požadovala pouze „uložení povinnosti žalovaným zdržet se ode dne právní moci tohoto rozsudku vyjádření na adresu společnosti Moravská vodárenská a.s., způsobilých zasáhnout do pověsti této společnosti“, soud faktickou změnu žaloby navrženou v podání žalobkyně ze dne 16.7.2015, ve znění shora uvedeném, usnesením ze dne 15.6.2017, j.č. 17 Cm 13/2015-41, připustil. Žalobkyně podáním ze dne 1.6.2018 navrhla další změnu požadovaného petitu žaloby, když se nadále domáhala vůči žalovaným uložení jim povinnosti, aby se zdrželi výroků na adresu Moravské vodárenské a.s., tj., že „vztah společnosti Vodovody a kanalizace Zlín s koncernem VEOLIA je protiprávní, že vlastnicko-provozní situace ve vodárenství ve Zlíně je tunelem století, že ve Zlíně je dlouhodobě nejdražší voda, a že Moravská vodárenská a.s. neinvestuje peníze vybrané za vodné a stočné zpět do infrastruktury.“ Nově požadovala, aby žalovaní byli také povinni do tří dnů od právní moci rozsudku zajistit odstranění článků o Prohlášení Aliance Vodu Zlínu z webových stránek <http://zlinsky.denik.cz>, <http://zpravy.e15.cz> a www.vodazlinsku.cz, a omluvit se do tří dnů od právní moci rozsudku žalobkyni zajištěním uveřejnění níže uvedené písemné omluvy v celostátním deníku a současně zajistit uveřejnění a dostupnost níže uvedené omluvy na internetových stránkách www.vodazlinsku.cz minimálně po dobu jednoho roku a to ve znění: „Aliance Voda Zlínu se omlouvá společnosti MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ a.s., že v tištěných a elektronických médiích opakovaně neobjektivně informovala o společnosti MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ a.s. (skupině VEOLIA) a o jejich podnikatelských aktivitách v ČR, přičemž toto jednání bylo způsobilé přivodit újmu společnosti MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ a.s. Za toto jednání se Aliance Voda Zlínu výslovně omlouvá a do budoucna se tohoto jednání zavazuje zdržet.“ Podáním ze dne 13.6.2018 žalobkyně navrhla, aby do řízení přistoupila podle § 92 odst. 1 jako další účastník na straně žalobkyně společnost VEOLIA Česká republika, a.s. se sídlem v Praze 1, Na Florenci 2116/15, IČO 49241214, která se k návrhu žalobkyně souhlasem ze dne 11.6.2018 připojila.

2. O návrzích žalobkyně bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Brně j.č. 17 Cm 13/2015-147, ze dne 14.6.2018, kterým soud nepřipustil, aby do řízení na straně žalobkyně jako další účastník přistoupila VEOLIA Česká republika a.s., IČO 49241214 a usnesením j.č. 17 Cm 13/2015-149, ze dne 14.6.2018, jímž připustil navrženou změnu žaloby v podání žalobkyně ze dne 1.6.2018.

3. Žalovaní navrhli žalobu v plném rozsahu zamítnout. Odmítli smírné vypořádání věci a za prioritní ke své obraně označili, že do pověsti žalobkyně svými výroky zasáhnout nemohli, neboť žalobkyně již dlouhodobě dobrou pověst nemá. Nadto se v Prohlášení vyjadřovali k tunelování VaKu Zlín, tudíž měli za to, že žalobkyně MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ, a.s. pro tuto žalobu není aktivně legitimována. Poukázali na skutečnost, že svoje výroky o tunelování VaKu Zlín mohou prokázat. Obsáhle se vyjadřovali k neexistenci dobré pověsti žalobkyně patřící do skupiny vzájemně propojených osob s ovládanou osobou VEOLIA se sídlem ve Francii. Zdůraznili, že dne 14.1.2015 měli zástupci statutárního města Zlína, primátor Miroslav AXXXXX a jeho náměstek Patrik KXXXXX prohlásit, že chtějí zabránit tunelu ve společnosti VaK Zlín, přičemž statutární město Zlín je největším akcionářem VaK Zlín, takže zástupci tohoto největšího akcionáře jako osoby znalé všech souvislostí spolupráce mezi VaK Zlín a žalobkyní sami o tunelování VaK Zlín hovořili. Poukázali na televizní pořad ČT Reportéři odvysílaný 28.4.2008, popisující praktiky VEOLIE při přebírání byznysu s vodou v ČR a to i v kontextu posuzování počínání VEOLIE v různých státech Evropy. Odkázali na konkrétní pořady a články, z nichž kupř. vyzdvihli článek ze dne 2.11.2015 z MF Dnes pod názvem „VEOLIA v Bukurešti uplácela úředníky, chtěla zdražit vodu“, v němž kromě jiného byly obsaženy informace o tom, že VEOLIA vlastní velké množství vodárenských společností v Česku, kde bylo zmiňováno, že francouzské vedení společnosti mělo údajně uplatit vysoce postavené bukurešťské úředníky, aby povolili zvýšení cenových tarifů za vodu a vyzdvihli jednoznačně negativní diskuzi pod tímto článkem. Zdůraznili, že soudy se opakovaně vyjadřovali ke spolupráci mezi VaK Zlín a žalobkyní a to při posuzování neplatnosti usnesení valné hromady VaK Zlín, která se konala 30.4.2004, kterým valná hromada schválila návrh smlouvy o prodeji části podniku VaK Zlín společnosti Zlínská vodárenská, dnes MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ, a.s. a poukázali v tomto směru na rozsudky ve věci, které kromě jiného proces prodeje části majetku VaK Zlín označily za pokoutný a mimořádně nemravný. Návrh žalobkyně, aby žalovaným byla uložena povinnost odstranit Prohlášení z webových stránek <http://zlinsky.denik.cz>, <http://zpravy.e15.cz> a www.hora2014zlin.cz označili za zmatečný, jelikož ve Zlínském deníku či internetovém deníku E15 se text Prohlášení ani neobjevuje, takže v podstatě není co řešit a napravit.

4. Žalobkyně k vyjádření žalovaných odkázala na judikát NS ČR ze dne 18.3.2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006, jímž se dobrá pověst právnických osob presumuje. Zdůraznila, že se výroky žalovaných cítí být poškozena, neboť v Prohlášení byla označena svojí obchodní firmou a bylo i odkázáno na její mateřskou společnost VEOLIA a pokud žalovaní argumentovali soudními spory týkajícími se žaloby na neplatnost valné hromady smluvního partnera žalobkyně VaK Zlín, pak měla za to, že posuzování této žaloby není k předmětu tohoto soudního řízení jakkoli relevantní. Zdůraznila genezi soudního řízení s tím, že nebyla jeho účastníkem, a proto nebyla schopna nijak ovlivnit ani jeho průběh ani jeho závěry, a že pokud byla soudem vyslovena neplatnost usnesení mimořádné valné hromady VaK Zlín, nebyla současně vyslovena neplatnost či protiprávnost jakéhokoli smluvního vztahu. Poukázala v tomto směru na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22.12.2009, j.č. 5 Cmo 207/2009-397 a ze dne 23.2.2010, j.č. 5 Cmo 172/2009-312, které ve skutkově totožných kauzách přijaly odlišné právní závěry než soudy prvního stupně a vyslovila, že nový občanský zákoník opustil koncept „dobré“ pověsti, a proto je chráněna jakákoli pověst právnické osoby, proti zásahům způsobilým tuto pověst poškodit. Soudu předložila oficiální přehledy a statistiky vykazující, že cena vodného a stočného na Zlínsku není v rámci České republiky nijak excesivní a v posledních letech se výrazně přibližuje a je srovnatelná, a že dle Ročenky ministerstva zemědělství ve srovnání s padesáti největšími společnostmi, opět dle dat ministerstva zemědělství, se jedná o srovnatelné kumulované ceny vodného a stočného pro zlínskou tarifní oblast ve srovnání s územně obdobnými provozovatelskými společnostmi v ČR. Vyzdvihla, že ve skutečnosti se 41 % z ceny za vodné a stočné odvádí státu ve formě daní či poplatků, a že od 90. let v České republice vzrostlo DPH z 5

% na současných 15 % a přitom v mnoha zemích je daň tzv. nulová, a že poplatků, které jsou vodárenské společnosti povinny odvádět, rozhodně není málo (zmínila poplatky za podzemní vody, odběr povrchové vody, vypouštění odpadních vod, zábory prostranství, odvody státu, věcná břemena vůči státu, daně nejen z příjmů a z nemovitostí, a další.), přičemž náklady spojené čistě s provozováním tvoří více než polovinu celkové částky nákladů, tudíž tvrzení žalovaných, že žalobkyně neinvestuje žádné peníze do infrastruktury, měla za difamující, když to ani primárně není povinností žalobkyně, jelikož povinnost obnovy stíhá ze zákona na prvním místě vlastníka. Nadto však žalobkyně nad rámec svých povinností na základě dohod s vlastníkem infrastruktury provedla za posledních deset let smluvní investice v rozsahu minimálně 215 mil. Kč do majetku VaK Zlín a i formou technických zhodnocení (počítačová síť, kamerové systémy, atp.) vynakládá další provozní investice.

5. Žalovaní doplnili svoji obranu odkazem na rozhodnutí VS v Olomouci ze dne 22.11.2016, sp. zn. 5 Cmo 202/2014-3534, k němuž žalobkyně namítala, že se nezabýval otázkou platnosti smluvních vztahů, kdy za významné měli, že schválení smlouvy o prodeji části podniku bylo nezbytnou podmínkou platnosti smlouvy o prodeji části podniku provázané se smlouvou o nájmu a provozování a pokud tudíž žalovaní hovořili o protiprávnosti vztahů s žalobkyní, vyjadřovali se v kontextu neplatnosti valné hromady z data 30.4.2004, která se však současně dotýkala i dvou smluv uzavřených mezi žalobkyní a VaKem Zlín. Poukázali na skutečnosti, které Vrchní soud posuzoval a zdůraznili, že to, že žalobkyně nebyla účastníkem sporu, ohledně něhož bylo vydáno předmětné usnesení VS v Olomouci, není významné, významné je, že valná hromada VaK Zlín byla prohlášena za neplatnou mj. pro aktivní jednání žalobkyně a dalších společností holdingu VEOLIA, do něhož žalobkyně patří, a proto tyto závěry učiněné Vrchním soudem v Olomouci na žalobkyni dopadají. Vyjadřovali se i k otázce možnosti čerpání či nečerpání dotací z EU a vyzdvihli, že pohnutkami jejich jednání ve vztahu k výrokům jimi proneseným byla skutečnost, že jako svobodně myslící bytosti, rodiče, občané, mají zájem zajistit dostatek prostředků na obnovu a výstavbu nové vodárenské infrastruktury, mají zájem na tom, aby se životně důležitá surovina dostala lidem v domácnostech i firmám pro výrobu, že voda a hospodaření s ní je věcí veřejnou a jako správa věci veřejné by měla být zajišťována politiky, a protože to politici nedělají, žalovaní se rozhodli pro vstup do politiky a správu vodárenství na Zlínsku si vzali jako své volební téma, tudíž vystupovali při pronášených výrocích týkajících se hospodaření s vodou na Zlínsku nejen jako občané, ale i jako politici, kdy žalovaný 2) je také akcionářem VaK Zlín, takže vystupuje i z pozice ochrany svého majetku a žalovaný 1) byl v roce 2004, kdy se schvaloval provozní model, zastupitelem a upozorňoval na jeho nevýhody a na ztrátu dotací bude-li provozní model prosazen a hlasoval proti jeho přijetí. Žalovaní tak v rozhodné době vystupovali nejen z pozice iniciativních občanů, ale také z pozice kandidátů, lídrů jednotlivých politických stran v rámci předvolební kampaně a výroky, kterých se dopustili, činili v zájmu realizace a ochrany věcí veřejných. V rozhodné době října 2014 byli vedeni na konkrétních kandidátních listinách, a proto je třeba jejich jednání posoudit i z pohledu zákonného práva na svobodu projevu, kterému musí být poskytnuta právní ochrana, neboť se jedná o vyjádření principu demokratické pluralitní společnosti, ve které veřejné záležitosti a s nimi spojená činnost jednotlivých osob, které prosazují veřejné záležitosti, může a také musí být veřejně posuzována.

6. Ke skutkovým tvrzením účastníků soud provedl obsáhlé dokazování, když při zásadě ekonomiky a účelnosti soudního řízení jako nadbytečné neprovedl dokazování rozsudkem NSS j.č. 1 AS 432/2017-44, ze dne 18.4.2018, ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové j.č. 31 AF 52/2015-155, ze dne 25.10.2015, neprovedl dokazování slyšením účastníků řízení a slyšením novinářů Marcely KXXXXXX za Zlínský deník, Milana RXXXXXX za Mladou frontu a Jany KXXXXXX za ČTK, kteří měli vypovídat k obsahu novinových článků v těchto denících zveřejněných, neprovedl ani důkaz tzv. účetní rozvahou v plném rozsahu ke dni 31.12.2017,

jelikož tyto důkazy měl k meritu posuzované věci za nadbytečné. Z provedených důkazů soud zjistil následující významné skutečnosti:

- z Prohlášení Aliance Voda Zlínu soud zjistil, že nebylo datováno, bylo podepsáno žalovanými Ing. Václavem TXXXXX za Nezávislí – Za otevřený a prosperující Zlín, Pavlem SXXXXX za Otevřená radnice a sdružení nezávislých kandidátů Jižní Svahy Zlín, MUDr. Lubomírem NXXXXX za Strana práv občanů a Ing. Jiřím PXXXXX za Strana svobodných občanů. V záhlaví Prohlášení bylo uvedeno, že níže podepsaní představitelé politických stran a hnutí ve Zlíně deklarují, že přistupují k Alianci Voda Zlínu, aby spolupracovali na dosažení nižší ceny vodného a stočného pro obyvatele a podniky Zlínska. Součástí Prohlášení byly výroky: „Budeme jako zastupitelé prosazovat ukončení protiprávního smluvního vztahu s VEOLÍ a vrácení distribuce vody do Vodovodů a kanalizací Zlín“; také „naše strany a hnutí se nikdy nepodílely na tunelu století ve Zlíně, jehož důsledkem je dlouhodobě nejdražší voda ve Zlíně“ a „zisky z distribuce vody byly de facto privatizovány soukromému subjektu, francouzskému koncernu VEOLIA, zastoupenému dnes Moravskou vodárenskou, ten přitom zdroje vybrané z peněz lidí za vodné a stočné zpět do infrastruktury na Zlínsku neinvestuje“;
- z článku zveřejněného 29.9.2014 na „zpravy.e15.cz“ nadpisu „Zlínsko: přeskupování sil a odcházející starostové“ soud zjistil kromě jiného větu: „Příkladem může být Zlín. Tam zástupci čtyř politických stran a hnutí teprve nedávno podepsali Prohlášení Aliance Voda Zlínu, chtějí snížit ceny vodného a stočného“;
- z www.hora2014zlin.cz soud zjistil příspěvek Zlínského deníku z 20.9.2014 o nadpisu: „Ve Zlíně byla podepsána Aliance Voda Zlínu“, kromě jiného obsahující odkaz na společné Prohlášení, s větou: „Že od VEOLIE utekla i Paříž a Berlín také o něčem svědčí, připomněl Václav TXXXXX.“ Doplněn byl článek: „Ve Zlíně byla podepsána Aliance voda Zlínu“ ze zdroje zlinsky.denik.cz z 21.9.2014 odkazující na Prohlášení;
- z výzvy žalobkyně adresované MUDr. Lubomíru NXXXXX dne 8.4.2015, doplněné přílohami, soud zjistil výzvu ke splnění povinnosti a ke zdržení se zásahu do pověsti právnické osoby s odkazem na články zveřejněné v polovině září roku 2014 na <http://zlinsky.denik.cz/>, <http://www.hora2014zlin.cz> a <http://zpravy.e15.cz>, obsahující text Prohlášení s výzvou, aby se adresát zdržel vyjadřování na adresu žalobkyně způsobilých zasáhnout do její pověsti, a aby uhradil přiměřené zadostiučnění 50.000,- Kč převodem na specifikovaný účet. Připojeny byly přílohy o ceně vody, srovnávací tabulky pro rok 2014 a 2015 v jednotlivých městech České republiky. Obdobná výzva byla připojena i pro adresáty Pavla SXXXXX, Ing. Jiřího PXXXXX a Ing. Václava TXXXXX, všechny rovněž datovány 8.4.2015, doplněné poštovním podacím archem deklarujícím doporučené odeslání výzev jednotlivým adresátům – žalovaným pod konkrétními čísly doporučených zásilek ze dne 13.4.2015 a dodejkami o obdržení – převzetí zásilek ze strany jednotlivých žalovaných, z nichž vyplynul odesílatel – žalobkyně a příjemci – jednotliví žalovaní;
- z dopisů žalovaných datovaných shodně 21.4.2015, adresovaných žalobkyni, soud zjistil, že žalovaní obdrželi výzvy ke splnění povinnosti a zdržení se zásahu do dobré pověsti žalobkyně ve formě předžalobní upomínky z 8.4.2015, s jejím obsahem se seznámili, považují ji za nedůvodnou a požadovanou částku 50.000,- Kč nezaplatí;
- z tabulek vodného a stočného, ceny v korunách, soud zjistil, že byly vyhotoveny pro rok 2014 a 2015 a deklarovaly u vodárenských společností, konkrétně vyjmenovaných s umístěním v krajích, orientační údaje zpracované z ministerstva zemědělství, SOVAK a veřejně dostupných informací na internetových adresách (např. vodainfo.cz či pravdaovode.cz), kdy cena žalobkyně pro oba roky představovala vyšší průměr, nikoli však maximum;

- ze Zprávy o vztazích mezi ovládající osobou a osobou ovládanou a mezi ovládanou osobou a osobami ovládanými stejnou ovládající osobou soud zjistil, že byla vypracována pro žalobkyni pro rok 2014, a že jejím obsahem kromě jiného bylo označení ovládané osoby – žalobkyně, ovládající osoby – VEOLIA a dalších propojených osob. Obsahem zprávy byl i popis vztahů ke společnosti VEOLIA VODA Česká republika, a.s. a připojena byla Příloha k roční účetní závěrce pro rok 2014, odkazující na akcionáře a údaje o cenných papírech a převoditelnosti akcií VaK Zlín;
- z printscreenu obrazovky počítače soud zjistil, že byl pořízen z youtube.com a obsahoval z pořadu „Voda reportéři ČT 28.4.2008 13 miliard z EU díky stretu zajmu politiku“ nadpisy: 1991 rezignoval za brání úplatků starosta Ostwaldu a člen městské rady Štrasburgu Andre FXXXXX; manažer Vivendi JXXXXX dostal pokutu 27.000,- USD za uplácení starostů sedmdesáti francouzských měst; 1996 starosta Angouleme Jean MXXXXX dostal za přijetí úplatků od Vivendi 55 000,- USD dva roky a pokutu 172.000,- USD; 2001 manažer Vivendi Alain MXXXXX dostal 22 měsíců za uplácení rady italského Milána, primátor města Massimo de CXXXXX téměř tři roky za přijetí úplatku 2 mil. USD;
- z článku „Veolia v Bukurešti uplácela úředníky, tvrdí žalobce. Chtěla zdražit vodu“ na ekonomika.idnes.cz soud zjistil obvinění bukurešťských úředníků ve vztahu se společností Apa Nova spadající pod Veolii, s diskuzí zobrazenou pod článkem vesměs negativního obsahu směrem k Veolii a cenám vody v ČR;
- z usnesení Krajského soudu v Brně j.č. 9/50 Cm 53/2004-754 soud zjistil, že jím bylo rozhodnuto ve věci navrhovatele a) Města Fryšták, navrhovatele b) Compas Capital Consult s.r.o., Frýdek-Místek, navrhovatele c) Města Otrokovice, navrhovatele d) Vratislava ŠXXXXX a účastníka řízení VaK Zlín o návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti VaK Zlín, konané dne 30.4.2004 a o přiznání přiměřeného zadostiučinění tak, že byla vyslovena neplatnost usnesení mimořádné valné hromady konané dne 30.4.2004, kterým valná hromada schválila návrh smlouvy o prodeji části podniku společnosti VaK Zlín společnosti ZLÍNSKÁ VODÁRENSKÁ a.s., přičemž nároky na přiznání přiměřeného zadostiučinění byly zamítnuty. V usnesení se KS v Brně odvolal na usnesení VS v Olomouci, j.č. 5 Cmo 389/2008, j.č. 5 Cmo 390/2008, j.č. 5 Cmo 391/2008 aj.č. 5 Cmo 392/2008, kterými došlo ke zrušení usnesení KS v Brně ze dne 21.4.2008 j.č. 50 Cm 59/2004, j.č. 50 Cm 55/2004, j.č. 50 Cm 54/2004 aj.č. 50 Cm 53/2007, ve znění doplňujících usnesení, s odůvodněním kromě jiného, že přijetím napadených usnesení vyvrcholilo cílené jednání řady právnických i fyzických osob započaté již v roce 2001, že tři čtvrtiny akcionářů účastníka řízení na valné hromadě rozhodly o převodu provozní části účastníka řízení na anonymní společnost ZLÍNSKÁ VODÁRENSKÁ a.s. s nezapsaným předmětem podnikání v oboru a se živnostenským oprávněním k této činnosti mladším čtrnácti dnů, když po dvou měsících se ukázalo, že ZLÍNSKÁ VODÁRENSKÁ je v rukách společnosti VEOLIE WATER, a že i kdyby převod části podniku pro účastníka řízení byl ekonomicky přínosný, nelze takového výsledku dosáhnout způsobem, jakým k němu dospěly osoby na tomto procesu zúčastněné. Soubor smluv uzavřených skupinou měst a obcí tak soud vyhodnotil jako závazkové vztahy obcházející zákon, učiněné v rozporu se zákonem, tudíž podle § 39 obč. zák. neplatné, přičemž rozhodnutí valné hromady jako výsledek celého dlouhodobě trvajícího pokoutného procesu soud považoval za mimořádně nemravný. Napadené rozhodnutí tak označil jako rozhodnutí učiněné v rozporu s § 56a) obch. zák. a za nejvýznamnější považoval právě otázku porušení dobrých mravů. Připojeno bylo usnesení téhož soudu j.č. 9/50 Cm 53/2004-3077, jímž soud ve stejné věci dne 14.3.2014 opakovaně vyslovil neplatnost usnesení mimořádné valné hromady účastníka řízení VaK Zlín, a.s. konané dne 30.4.2004 přijaté pod bodem 4 pořadu jednání, kterým valná hromada schválila návrh smlouvy o prodeji části podniku společnosti VaK Zlín společnosti ZLÍNSKÁ VODÁRENSKÁ a.s. V odůvodnění usnesení bylo poukázáno na rozhodnutí VS v Olomouci j.č. 5 Cmo 204/2011-1000, ze dne 28.4.2011, jímž bylo zrušeno Usnesení KS v Brně j.č. 9/52 Cm 53/2004-754, z 11.2.2010. V odůvodnění usnesení nad rámcem

shora uvedeného Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že došlo k neplatnému přijetí napadených usnesení pro rozpor procesu přijímání napadených usnesení se stanovami společnosti, řádně neschválené usnesení zakládající účinky smluv vzniklých na základě takto přijatého usnesení bylo lze řešit jiným způsobem než postupem podle § 183 ve spojení s § 131 obch. zák., a proto soud žalobě na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady konané dne 30.4.2004 vyhověl s poznámkou, že namísto toho, aby alespoň nájemné udržovalo nějakou hodnotu akcií těch osob, které nekolaborovaly s většinou, hradí tito akcionáři prostřednictvím jediného příjmu společnosti příspěvky těm akcionářům, kteří se takto zachovali a je proto třeba změnit stav, kdy zásadovost je považována za projev obchodní naivity;

- ze jmenných seznamů pořízených z www.volby.cz, Českého statistického úřadu pro volby do zastupitelstev obcí ve dnech 10.10. – 11.10.2014, soud zjistil jmenné seznamy pro kandidáty dle pořadových čísel pro volby do zastupitelstva statutárního města Zlínského kraje Zlín, když na kandidátní listině Otevřená radnice a SNK Jižní Svahy na prvním místě kandidoval Pavel SXXXXX, na kandidátní listině Strana svobodných občanů na prvním místě kandidoval Ing. Jiří PXXXXX, na kandidátní listině Strana práv občanů na prvním místě kandidoval MUDr. Lubomír NXXXXX na kandidátní listině NEZ, za otevřený a prosperující Zlín na prvním místě kandidoval Ing. Václav TXXXXX, CSc.;

- z usnesení VS v Olomouci j.č. 5 Cmo 2/2014-3534 ze dne 20.11.2016 soud zjistil, že jím bylo potvrzeno usnesení KS v Brně j.č. 9/50 Cm 53/2004-3077 v meritorních výrocích, tedy i ve výroku o vyslovení neplatnosti usnesení mimořádné valné hromady ze dne 30.4.2004 s odůvodněním mj., že cílem ZLÍNSKÉ VODÁRENSKÉ a.s., tudíž koncernu VEOLIA nebylo získat akcie společnosti VaK do vlastnictví, ale tuto vodárenskou společnost ovládnout a ponechat si její provozní část i za cenu postupu in fraudem legis. Protože posuzované jednání zúčastněných MORAVSKÉ VODÁRENSKÉ, tj. VEOLIA, Jižní vodárenské patřící do vodárenské skupiny Vivendi Water, tedy VEOLIA, České spořitelny a statutárního města Zlín bylo jednáním nedovoleným, nemůže požívat právní ochrany a nebyla-li usnesení, o kterých bylo jednáno pod bodem 4) programu mimořádného valné hromady schváleno kvalifikovanou většinou hlasů (není rozhodné, zda byl vyžadován souhlas tří čtvrtin, jak dovodil soud prvního stupně nebo dvou třetin přítomných, jak vyplývá z § 28 stanov), jsou tato neplatná;

- z tabulky žalovaných „Srovnání cen vody vodáren ve Zlínském kraji“ soud zjistil porovnání cen na Zlínsku, Vsetínsku, Slovácku a Kroměřížsku v roce 2016 a „před vytunelováním v roce 2004 a v roce 2001“, když v době, kdy byla vodárna v rukou města, v roce 2001, mělo Zlínsko druhou nejnížší cenu vody, v roce 2004 stejně tak, v roce 2016, poté, co na Zlínsku převzal správu vody koncern VEOLIA, byla cena ve všech čtyřech regionech nejvyšší. Připojena byla tabulka o slibu zastupitelů Zlína k ceně vody Vodovodů a kanalizací Zlín provozovaných VEOLIÍ od roku 2004 s tím, že cena vody poroste pouze o inflaci, když dle žalovaných zásadní význam měl závazek investora nezvyšovat cenu vodného a stočného nad míru inflace po celou dobu platnosti akcionářské dohody, což se nestalo od roku 2004. Připojeno bylo celkové vyúčtování všech položek výpočtu ceny vody podle cenových předpisů pro vodné a stočné provozovatele MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ a.s. pro kalendářní roky 2009, 2010, 2014 a 2015, z něhož žalovaní dovozovali nárůst a kalkulaci všech položek výpočtu cen pro vodné a stočné, nárůst ceny vody v jednotlivých letech i vynaložené náklady a kalkulaci zisku;

- z článku Pravda o vodě ve Zlíně v roce 2017 soud zjistil, že na ČT2 dne 22.1. byl odvysílán pořad s názvem „Konec tunelu s pitnou vodou“ odkazující na skutečnost, že občané Zlínska mají nejdražší vodu v kraji, že celková škoda způsobená VaK Zlín, občanům Zlínska se odhaduje na 1,2 mld Kč, a že odpovědnost za tento stav nese Statutární město Zlín a VaK Zlín a dále že v roce 2015 natočila ČT pořad „Nedej se plus – megapodvod s vodou“ a poté mimořádně zasedala Rada města Zlína, na které primátor pan AXXXXX za STAN předložil 23.3.2015 Radě města Zlína materiál, v němž přiznal, že město usilovalo v letech 2001-2004 o provozní model pro město skutečně nevýhodný, a také citaci vyjádření primátora AXXXXX, z níž měl vyplynout

pokus o manipulaci s reportéry ČT a atak na reportéra ČT Jiřího GXXXXX pořadu Nedej se plus, přičemž připojen byl rozhovor natáčený s dalšími zástupci města Zlína ve verzích tzv. nestříhané a sestříhané, k níž reportér Jiří GXXXXX umístil komentář: „Toto je účelově a manipulativně sestříhaný záznam, každý vidí, že děj neplyne plynule, máme záznam plný, má kolem šesti minut a pro město je samozřejmě nelichotivý, jsem překvapen, kam až jednání oficiálních zástupců zlínské radnice klesl, nic víc, nic méně.“ a připojeny byly i komentáře žádající o zveřejnění nesestříhané verze videa natočeného z mimořádného jednání Rady města Zlína (předmětné video v nesestříhané i sestříhané verzi bylo soudem provedeno jako důkaz, přičemž se jednalo o pořad Reportéři ČT trvající cca dvě minuty, v němž bylo obsaženo vyjádření k postavení společnosti Vivendi v Česku, dále v devítiminutovém sestříhu byl zachycen projev předsedy představenstva VaK Zlín ve formě odpovědi na jemu kladené dotazy připouštějící, že město Zlín, ani provozovatelé vody nedosáhnou na evropské dotační fondy a jsou si této skutečnosti vědomi, dále bylo shledáno video zachycující průběh mimořádné valné hromady o diskutovaném zisku VEOLIE v roce 2013 v porovnání se ziskem VaKu i v roce 2014);

- z facebook.com soud zjistil konání 8. Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů s tematikou o vodě ve dnech 15. – 19.10.2018 a informaci o filmu Špinavé praktiky vodárenských firem: o filmu z LSFF (Life Sciences Film Festival) 2013 v ČT, s upoutávkou na pořad ČT konaný 13.4.2008 (Máte slovo s Michaelou JXXXXX), jehož hostem měl být i Radek NXXXXX jako zakladatel projektu Pravda o vodě, když z dokumentárního filmu „Voda vydělává“ se podávalo působení soukromých korporací bohatnoucích na vodě;

- z článku z 18.3.2013 soud zjistil nadpis „Když Praha nevypoví vyděračskou smlouvu s VEOLII, přijde o 13 a půl miliardy! Občanské sdružení píše primátorovi“, kterému měl být zaslán oprávněný požadavek na vypovězení smlouvy s VEOLII na provozování pražské vodárenské infrastruktury v letech 2013-2028, s odmítnutím dalšího zdražování vody v Praze. Připojena byla diskuze k článku „VEOLIA má ze severočeských vodáren odejít jen naoko, zisky bude mít dál“, pořízená z www.ekonomika.cz, ze které vyplynulo, že města a obce Libereckého a Ústeckého kraje budou rozhodovat o odkupu nadpolovičního podílu ve společnosti Severočeské vodovody a kanalizace od francouzské VEOLIE, která má mít i po vykoupení za miliardy podíl v nové firmě, která bude mít vodu na starost, přičemž připojené diskusní články byly směrem k VEOLII velmi negativní, byly používány formulace jako „hnusná zlodějna, prachy potečou nadále, vodárenství díky ziskům je tunel, voda je nejstrategičtější národní bohatství, patří všem“, atp.;

- z Rozboru – zprávy představenstva společnosti VaK Zlín o prodeji části podniku společnosti Zlínská vodárenská soud zjistil, že byla zpracována 1.5.2013 Miroslavem RXXXXX a obsahovala obecné informace ze zprávy představenstva společnosti z data 30.4.2004, ekonomická hlediska a dopady neekonomické se závěrem o formálním postavení společnosti VaK Zlín, o realizaci ekonomické agendy a účetnictví a servisní smlouvy MORAVSKOU VODÁRENSKOU a.s. o stavu společnosti ve vazbě na osoby v představenstvu společnosti, se závěrem, že autor byl odvolán z dozorčí rady společnosti VaK Zlín pro zástupné důvody, neboť se nedopustil porušení zákazu konkurence, ale poukazoval na jednání představenstva společnosti VaK Zlín, na ekonomické důsledky prodeje části podniku a na skutečné reálné výsledky VaK Zlín od roku 2004 do roku 2011 z pohledu zisku a ztráty společnosti. Připojena byla další soukromá listina vyhotovená Pavlem SeXXXXX označená „Ekonomická analýza možnosti samostatného provozování vlastní vodohospodářské infrastruktury společnosti Vodovody a kanalizace Zlín a.s. s možností cenového vývoje vodného a stočného“, ve které jmenovaný jako účetní a daňový poradce uvedl, že smyslem hospodaření VaK Zlín nebylo vytvoření vysokých zisků a jejich následné výplaty jednotlivým akcionářům ve formě dividendy, že zisk nebyl používán na obnovu a investice infrastrukturního majetku a nejedná se tak o klasickou formu podnikání jako spíše o správu veřejného majetku a službu veřejnosti, a že důsledkem ovládnutí VaK Zlín k provoznímu modelu ve spojení s MORAVSKOU VODÁRENSKOU a.s. (koncernu VEOLIA) byla

podstatná změna smyslu hospodaření s veřejným majetkem, kdy zahraniční investor začal klasicky podnikat a jediným účelem jeho vstupu do tohoto podnikání bylo a je vytvářet zisk bez toho, aniž by se fakticky jakkoli podílel na obnově a investicích vodohospodářského majetku se závěrem, že jedinou správnou cestou je vrácení provozování vlastní vodohospodářské infrastruktury zpět do rukou měst a obcí Zlínska pod hlavičkou VaK Zlín;

- z <https://adenik.cz/> soud zjistil článek ze dne 13.10.2011 o nadpisu „Poslanci kauzu s vodou nevyřeší, nemají prý jak“ s deklarací ceny kubíku vody ve Zlíně 86,71 Kč s tím, že do roku 2004, kdy město Zlín umožnilo ve spolupráci se společností Jižní vodárenská, nyní MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ a Českou spořitelnou fungování tzv. provozního modelu, již kauzu s cenou vody na Zlínsku nedokáže nikdo rozplést, a že valná hromada, která rozhodla o prodeji části VaK Jižní vodárenské byla označena za neplatnou, jednotlivé strany se však roky odvolávají, dovolávají a věc byla řešena soudem, že byla podávána trestní oznámení, která se řeší, s položenými otázkami na lídry Zlínského kraje zda by voda měla být vrácena zpět do českých rukou, s připojeným vyjádřením jednotlivých představitelů;

- z usnesení VS v Olomouci j.č. 5 Cmo 207/2009-397, ze dne 22.12.2009, soud zjistil potvrzení usnesení KS v Brně ze dne 18.2.2009 j.č. 50 Cm 91/2006, 50 Cm 103/2006-217, jímž byl zamítnut návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín konané 28.3.2006;

- z usnesení VS v Olomouci j.č. 5 Cmo 172/2009-312 ze dne 23.2.2010 soud zjistil, že jím bylo potvrzeno usnesení KS v Brně j.č. 50 Cm 95/2007, j.č. 50 Cm 97/2007-123 ze dne 22.12.2008, kterým byl zamítnut návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín konané 30.5.2007;

- z Ročenky ministerstva zemědělství označené „Porovnání cen pro vodné a stočné Zlínsko“ soud zjistil ceny pro vodné a stočné na Zlínsku za metr krychlový včetně DPH v letech 2011-2016 s doplněním o tabulku znázorňující pořadí okresních měst pro cenu vody v roce 2018, s porovnáním celkem 72 měst, mezi nimiž se Zlín umístil na 39. pozici s cenou 85,71 Kč (nejvyšší cena 114,36 Kč, nejnižší cena 63,66 Kč, průměrná cena v okresních městech 86,95 Kč). Připojena byla i tabulka o smluvních investicích VaK Zlín pro roky 2008-2018 deklarující, že na smluvních investicích bylo vynaloženo dle uvedených smluv za jednotlivá léta celkem 215 mil. Kč;

- z článku datovaného 4.5.2017 nadpisu „Lidé na Zlínsku chtějí vrátit hospodaření s vodou do rukou obcí“ soud zjistil odeslání otevřeného dopisu zastupitelům krajského města Zlína požadujícího, aby se hospodaření s vodou na Zlínsku vrátilo zpět do rukou měst a obcí, podepsaného 1.500 lidmi, bez reakce ze strany zastupitelů s tím, že „ve čtvrtek bude situací ve vodárenství projednávat přímo zastupitelstvo města, přičemž město Zlín je se 47% největším akcionářem VaK Zlín“. Obsahem dopisu byla kritika hospodaření s vodou na Zlínsku s odkazem na vedené soudní spory týkající se rozhodnutí o neplatnosti usnesení valné hromady VaK Zlín z roku 2004, na které se rozhodlo o smlouvě o prodeji části vodáren společnosti koncernu VEOLIA. Článek byl pořízen z www.blesk.cz a připojen byl článek ze Zlínského deníku „Voda bude levnější, lidé přesto sepisují dopis pro radnici“ obsahující sdělení, že voda na Zlínsku byla v minulých letech nejdražší v České republice a měla by zlevnit, s odkazem na otevřený dopis podepsaný 1.500 obyvateli Zlínska, adresovaný zastupitelům města Zlína;

- z magazínu Aliance Voda Zlínsku č. 1/2017 soud zjistil fotografii, na níž je patrné přeškrtnutí textu „VEOLIA VODA“ a pod nadpisem „Má-li zlo triumfovat, stačí, aby dobří lidé nedělali nic“ umístěné kromě jiného příspěvky „Nemravné zisky VEOLII zajišťují nemravní politici pomocí lži a podvodů“, „Důvody vysoké ceny vodného a stočného na Zlínsku“, „Voda, jak je to s nepřiměřenými zisky“ a další. Obsahem této tiskoviny pořízené z www.vodazlinsku.cz také bylo Prohlášení. Připojen byl magazín Aliance Voda Zlínsku č. 2/2017 obsahující i texty „Díky nim jsme zaplatili za vodu navíc jednu miliardu korun“ a vyjádření politiků v rámci voleb do parlamentu ČR v roce 2017 k otázce sporů s VEOLII a k hospodaření s vodou;

- z magazínů Aliance Voda Zlínsku č. 1/2018 a č. 2/2018 soud zjistil kromě jiného příspěvky k otázce hospodaření s vodou na Zlínsku, opět s odkazem na VaK Prostějov a VEOLIA VODA, když součástí tohoto magazínu byla také informace o žalobě podané MORAVSKOU VODÁRENSKOU z koncernu VEOLIA na čtyři zlínské občany za poškozování dobrého jména (zdejší žalovaní) za to, že bojují za samostatné provozování VaK Zlín bez VEOLIE, poukazují na korupci, tunelování a nevýhodnost provozního modelu s VEOLII ve VaK Zlín, díky kterému VEOLIA vydělala na Zlínsku víc než 800 mil. Kč a občany Zlínska tak stál podvod zlínských politiků 1 mil. Kč. Články byly podepsány Ing. Václavem TXXXXX a panem Pavlem SXXXXX za Alianci Voda Zlínu;
- z listiny označené „Nabídka odkupu akcií VKM a.s. v majetku města Kralupy nad Vltavou z 2.6.2003 soud zjistil propojení České spořitelny se společností Vivendi Water Česká republika s.r.o. (listina byla zakládána jako důkaz prokazující dlouhodobou vazbu VEOLIE na faktický i právní vztah VaK Zlín a dalších subjektů provázaných se společnostmi spadajícími pod koncern VEOLIA a jím ovládaných);
- z dalších listin žalovaných soud zjistil, že byly založeny za účelem prokázání obranných tvrzení, že finanční prostředky zaplacené obyvateli Zlínska za hospodaření s vodou nejsou odpovídajícím způsobem investovány do infrastruktury, šlo zejména o doklady k otázce týkající se posuzované věci neplatnosti usnesení valné hromady ze dne 30.4.2004, tj. o pozvánku na mimořádnou valnou hromadu konanou 17.4.2002, jejímž předmětem mělo být rozhodnutí o prodeji, pronájmu podniku nebo jeho části společnosti Jižní vodárenská a.s., faxovou zprávu odeslanou k rukám starosty města Otrokovice advokátní kanceláří Váňa, Pergl a partneři o nabídce odkoupení akciové účasti města Otrokovice ve společnosti Vodovody a kanalizace Zlín učiněnou Jižní vodárenskou a.s. patřící do vodárenské skupiny Vivendi Water. Připojena byla faxová zpráva – odpověď, v níž bylo na nabídku negativně reagováno a připojen byl i seznam odstoupených projektů konkrétně uvedených názvů, předkladatelů a důvodů ukončení projektů, když pro Zlínsko šlo o projekt likvidace odpadních vod 1. etapa realizovaný VaK Zlín ve formě výstavby či rekonstrukce kanalizace v šesti aglomeracích Zlína, důvodem odstoupení bylo „nesplnění podmínky o subjektu, a proto v projektu ISPA nelze pokračovat“;
- ze Směrnice MŽP č. 11/2003 soud zjistil podmínky pro předkládání žádostí o podporu z fondu soudržnosti, z níž kromě jiného k obraně žalovaných bylo zjištěno, že podpora byla určena především pro obce, sdružení obcí, kraje, státní podniky, státní organizace, případně pro subjekty, v nichž mají města nebo obce trvale nadpoloviční majetkovou účast, což, jak tvrdili žalovaní, v případě VaK Zlín splněno nebylo;
- z www.vodalidem.cz soud zjistil tabulku pořízenou z www.facebook.com o srovnání vodáren ve Zlínském kraji v letech 2002-2014 s porovnáním Vsetínska, Kroměřížska a Slovácka, ve kterých byly, tak jako do roku 2004, pouze okresní vodárny, když od roku 2005 na Zlínsku, na rozdíl od ostatních okresů, je prodejcem vody koncern VEOLIA, přičemž do roku 2004 se Zlínsko drželo ve střední části cenové hladiny, od roku 2010 mělo mít nejvyšší cenu za metr krychlový, přičemž tendence od roku 2010 do roku 2014 byla vzrůstová;
- ze Zprávy představenstva VaK Zlín o prodeji části podniku společnosti Zlínská vodárenská soud zjistil, že byla vypracována k objasnění návrhu smlouvy o prodeji části podniku se závěrem, že jako ekonomicky nejvýhodnější byla zvolena varianta prodeje části podniku a současný pronájem vodárenské struktury, se zdůvodněním výběru Zlínské vodárenské ze skupiny VEOLIA WATER (z faxové zprávy od Mgr. Roberta PXXXXX ze dne 4.7.2002 vyplynulo stanovisko, resp. slib ve formě závazku zásadně nezvyšovat ceny vodného a stočného o více než o roční inflační přírůstek s výjimkou podstatného zvýšení míry investic, přičemž ve zprávě z 30.4.2004 bylo kromě jiného slibováno představenstvem společnosti VaK Zlín, že přijetím nového modelu se zvýší možnost přístupu k dotacím);

- z tiskové zprávy Ústavního soudu z 30.5.2017 TŽ 51/2017 a z nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 2018/16 ze dne 16.5.2017 soud zjistil, že Ústavní soud částečně vyhověl ústavním stížnostem stěžovatelů a zrušil usnesení Nejvyššího soudu, jímž bylo porušeno základní právo stěžovatelů na spravedlivý proces, kteří jako minoritní akcionáři VaK Zlín stížnost uplatnili v souvislosti s privatizací majetku ve vlastnictví státu s poukazem na prosazený tzv. oddílný model provozování, spočívající v tom, že soukromý subjekt platí vodárenské společnosti nájemné za užívání infrastruktury, ale sám inkasuje vodné a stočné a zůstává u něho případný zisk, s poukazem na smlouvu o oddílném provozování uzavřenou VaK Zlín na třicet let od roku 2004 po vyhlášeném výběrovém řízení na strategického partnera v roce 2011, v němž zvítězila Jižní vodárenská a.s., pravděpodobně napojená na VEOLIA WATER, valná hromada však neudělila souhlas k prodeji provozování části a výběrové řízení zrušila a tak neúspěšná společnost Jižní vodárenská začala prosazovat oddělení provozní části společnosti ve spolupráci se Zlínem a dalšími obcemi jiným způsobem, což se jí nakonec podařilo a stěžovatelé tak vedou celou řadu řízení, v nichž napadají nezákonnost a následně i protiústavnost jednotlivých valných hromad a obecně tvrdí, že v důsledku obcházení zákona a stanov ze strany města Zlína, České spořitelny a Jižní vodárenské byl VaK rozdělen protiprávně a byla prodána jeho hodnotná provozní část, čímž akcie společnosti ztratily na ceně. Ústavní soud zde poukázal také na dosavadní řízení vedená i Nejvyšším soudem a na své předchozí nálezy, ve kterých Ústavní soud zavázal Nejvyšší soud k vyřešení zásadních právních otázek týkajících se zastřeného převodu akcií;

- z DVD „Voda vydělává, aneb jak soukromé korporace bohatnou na vodě“ soud zjistil, že obsahuje film o délce 90 minut, režisérů zde uvedených, byl vyhotoven Harvest Films o.s. pro Lifesciences Film Festival, je dostupný na www.lsf.c a „vztahuje se k patnáct let staré privatizaci vodních zdrojů, kdy mnoha komunitám hrozí, že je podvedou velké korporátní skupiny“. Dokument informoval o největších vodárenských společnostech světa a o odporu proti nim, ukazuje, jak fungují „tiskárny na peníze“ těchto firem především ve Francii a v Německu včetně několika mezinárodních příkladů. Film tvořil soubor č. 6, na důkazu žalovaných – flash disku, obsahujícího dalších pět souborů a přílohu č. 1. Flash disk byl soudem přehrán a soud z něho zjistil:

- z Přílohy č. 1 materiál týkající se odsouzení korupce při tunelování vodáren, vyjmenování subjektů, které byly od roku 1991 do současné doby stíhány či odsouzeny za korupci a nekalé praktiky při hospodaření s vodou ve vztahu ke společnosti Vivendi v různých státech Evropy, přičemž pořad obsahoval i odkaz na Českou republiku a společnost VEOLIA a na vyšší ceny vody. Pořad byl natočen reportéry České televize a byl přístupný na www.vodalidem.cz;

- ze Souboru č. 1 video týkající se vedení města Zlín hájícího zájmy francouzského koncernu s nadpisem „Pro koho politici pracují“ pořizený z www.pravdaovode.cz, obsahující tabulky o možnosti získání dotací pro rozvoj infrastruktury ve Zlínském kraji a také pronesený veřejný apel na primátora města Zlína a jemu položené otázky k zájmům francouzského koncernu, ceně vody na Zlínsku a nárokům na dotaci, kladené zástupkyní žalovaných Mgr. Evou Štaudarovou s tím, že město Zlín (pan AXXXXX) jako největší akcionář VaK Zlín na konkrétně položené otázky neodpovídal;

- ze Souboru č. 2 video zachycující konfrontaci týkající se dotací vodáren ve vztahu k VaK Zlín, obsahující záznam odpovědí na dotazy Michala ŠXXXXX, starosty Želechovic nad Dřevnicí, k možnosti čerpání dotací, zda VaK získal v minulých letech dotace na obnovu infrastruktury, s odpovědí, že nezískal (odpovídal generální ředitel VEOLIE pan M. BXXXXX). Dotazy byly směřovány na představenstvo VaK Zlín, zda usiluje o získání dotací, kdy představenstvo připustilo, že nemůže čerpat dotace z EU, na otázku, zda byl požadován dodatek provozní smlouvy tak, aby VaK mohl čerpat dotace z EU, bylo odpovězeno, že požadavek se objevil, byť nikde není zachycen písemně s tím, že prostor pro pokus o změnu smlouvy nebyl dán a odpovídající pan BXXXXX potvrdil, že koncern ovládající monopol vody nevyjednává. Pan BXXXXX na otázku, proč změna smlouvy není pro VEOLII akceptovatelná odpověděl, že

VEOLIA nechce zkrátit dobu trvání smlouvy. (K věcné námitce žalobkyně, že video bylo účelově sestříháno, reagovala zástupkyně žalovaných tak, že se jedná o materiál pouze doplněný doprovodnými texty, což kategoricky prohlásila proto, že předmětné valné hromadě byla jako akcionář přítomna);

- ze Souboru č. 3 video s informacemi k ceně vody od představenstva VaK Zlín, podané na valné hromadě 18.6.2013, o tom jak se představenstvo dostalo k ceně, s pokládáním otázkami z pléna, přičemž se jednalo pouze o zvukový záznam s odpověďmi předsedy představenstva VaK Zlín, dále z valné hromady VaK Zlín konané dne 24.6.2014 položení otázky jaký zisk schválilo vedení VaK Zlín VEOLIE v roce 2013 v ceně vodného a stočného, kdy fakticky odpověď o výši zisku nezazněla, byly podány jiné informace týkající se ceny vody, z odpovědi Jaromíra ŠXXXXX a Ing. MXXXXX vyplynulo, že zisk má VEOLIA z jiného podnikání, a že otázku o kalkulaci zisku VEOLIE není možné zodpovědět, neboť není možné ji z cenové kalkulace určit a souhrnné údaje nemá na valné hromadě pan ŠXXXXX k dispozici;

- ze Souboru č. 6 film Voda vydělává, tj. film zachycený na CD společností Harvest Films, v němž se bývalý zaměstnanec VEOLIE (30 let v pracovním poměru u ní) vyjadřuje k okolnostem, za kterých napsal knihu o pozici administrativního ředitele VEOLIE, jejímž obsahem je působení VEOLIE na trhu s vodou, přičemž za stažení knihy z trhu dostal nabídku milion EUR, kterou odmítl, a proto jeho pracovní pozice ve VEOLII skončila. Celé toto video č. 6 popisovalo nekalé praktiky VEOLIE při přebírání byznysu s vodou ve Francii a v Německu, bylo zhodnověněno originálem DVD, na němž byl zachycen film zpracovaný pro Life Festival a následně distribuovaný Českou zemědělskou univerzitou v Praze, kde bylo lze DVD zakoupit. Z jednotlivých žalobkyní konkrétně označených stopáží tohoto filmu soud zjistil, že v čase 00:09:45 zazněl text: „Toto je místo, na kterém Suez podplatil starostu a na kterém padlo rozhodnutí privatizovat vodárny v Grenoble, zkorumpovaný starosta na základě privatizace vody ve prospěch Suez byl odsouzen, úplatek ve výši 2 mil. EUR dostal formou zájezdu, okružních cest, bytů nebo financování své volební kampaně, šlo o osobu Alain CXXXXX odsouzenou víceletým trestem odnětí svobody.“ V čase 01:03:23 byl zazněl text, že „v článku jsou zachyceny vážné a podrobné výčitky, tvrdí se v něm, že text výběrového řízení byl uprostřed soutěže doplněn o text „experimentálního technika“, aby se VEOLIA mohla vůbec o soutěž ucházet, ta vyvíjela velký nátlak cestou francouzského státu i různých lobbistických skupin a sítí, kupř. pozváním skupiny poslanců a vysokých správních úředníků na velkou jachtu v Saint- Trope těsně před rozhodnutím soutěže.“ V čase 01:05:40 zazněl text, že „výhody a výplaty vysokých částek pro vysoko postavené osoby zodpovědné za rozhodnutí se jeví jako běžná praktika VEOLIE“, přičemž osoba zde vystupující řekla, že „management pro vodu v Montpellier je podle jejího názoru na zvracení. Byly případy korupce a poskytování výhod, že v roce 1989 došlo k odhlasování smlouvy o pronájmu společnosti Companie (Veolia), v roce 1994 byla jmenována vyšetřovací komise a VEOLIA byla odsouzena pro korupci a poskytování výhod. Veolia jednomu oddělení v prostředí komunistické strany vyplatila částku 8 mil. franků, aby volené zástupce z řad komunistů motivovali k hlasování za uzavření smlouvy o pronájem s VEOLII, což také nastalo, přičemž poskytovatelé úplatků byli odsouzeni.“ V čase 01:06:56 zaznělo, „že navzdory odsouzení zodpovědného pracovního VEOLIE v Montpellier pana DXXXXX zásobování vodou zůstává stále v rukou koncernu.“ V čase 01:11:14 pan TXXXXX řekl, že „v mafiánském systému dochází ke korupci nebo jsou dávány dotace, dárky a jiné pozornosti na všechny strany, aby se zachoval sociální mír.“ Vyjmenoval společnosti včetně např. Akce proti hladu a Červeného kříže, kdy i v charitativní katolické organizaci má otázky vody na starosti bývalý ředitel personálního oddělení VEOLIE, tudíž na všech úrovních dochází k promíchání rolí, přičemž odkázal na konkrétní osoby a jejich pozice u VEOLIE nebo Suez a následně u jmenovaných společností France Nature Environment, kterou financuje VEOLIA a dalších. V čase 01:12:52 pan TXXXXX vyslovil, že „VEOLIA zaměstnává lidi, kteří dokáží ovlivňovat přidělování veřejných zakázek nebo i poslance přijímající zákony tím, že dají hlasovat

o pozměňovacích návrzích, umožňujících jim dostat se ke stavebním zakázkám, že si sami vytvoří poptávku i nabídku pomocí poslanců a jejich lobbismu.“ (Ze shora citovaných textů žalovaní dovozovali, že VEOLIA díky těmto popsáním, všeobecně světově známým nekalým praktikám, již dlouho předtím, než žalovaní učinili sporné Prohlášení, ztratila svoji dobrou pověst).

7. Z provedených důkazů soud zjistil následující skutkový stav. Žalobkyně se domáhala proti žalovaným ochrany z titulu jejich neoprávněných zásahů do pověsti právnické osoby. Poukázala na článek zveřejněný na konkrétních portálech v září 2014, nadepsaný Prohlášení Aliance Voda Zlínu, z něhož vymezila konkrétní difamující tvrzení zasahující do její pověsti, přičemž celá problematika byla spojena s působením žalobkyně, společnosti VaK Zlín a společnosti VEOLIA v oblasti vodárenství na Zlínsku, odvozeným od změny systému provozního hospodaření s vodou po realizovaném usnesení valné hromady VaK Zlín z 30.4.2004, kterým byla schválena smlouva o prodeji části podniku VaK Zlín společnosti Zlínská vodárenská a.s., nyní MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ, a.s., tj. žalobkyně, ve shodě s koncernem VEOLIA. Posléze poukázala na skutečnost, že žalovaní nejen v Prohlášení, ale i při dalších příležitostech šíří informace o žalobkyni, potažmo o VEOLII, které nejsou pravdivé, které se mají týkat předražené vody na Zlínsku, nepřiměřených zisků na straně VEOLIE, neinvestování ze strany VEOLIE do infrastruktury a požadovala, aby se žalovaní zdrželi šíření výroků obsažených v Prohlášení, založených na tvrzení, že vztah VaK Zlín s koncernem VEOLIA je protiprávní, že vlastnicko-provozní situace ve vodárenství ve Zlíně je tunelem století, že ve Zlíně je dlouhodobě nejdražší voda a žalobkyně neinvestuje peníze vybrané za vodné a stočné zpět do infrastruktury. Současně požadovala zveřejnění omluvy. Žalovaní se bránili tvrzením, že v Prohlášení a všech svých dalších vystoupeních reagovali jako občané a jako zastupitelé, tj. politicky angažované osoby, na otázku věci veřejné, tj. hospodaření s vodou, že jejich výroky byly pravdivé, a že nemohly, za situace, že by žalobkyně byla ve věci aktivně legitimována, což zpochybňovali, zasáhnout do její pověsti, protože žalobkyně dobrou pověstí nedisponuje.

8. Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Podle čl. 17 odst. 1, 2, 3 a 4 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny; každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat, rozšiřovat údaje a informace bez ohledu na hranice státu. Cenzura je nepřípustná. Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

9. Podle § 135 odst. 1 a 2 zák. č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, právnická osoba, která byla dotčena zpochybněním svého práva k názvu nebo která utrpěla újmu pro neoprávněný zásah do tohoto práva nebo které taková újma hrozí zejména neoprávněným užitím názvu se může domáhat, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo, aby byl odstraněn jeho následek. Stejná ochrana náleží právnické osobě proti tomu, kdo bez zákonného důvodu zasahuje do její pověsti nebo soukromí, ledaže se jedná o účely vědecké či umělecké nebo o tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství, ani takový zásah však nesmí být v rozporu s oprávněným zájmem právnické osoby.

10. Podřazením zjištěného skutkového stavu pod shora citovaná zákonná ustanovení soud dospěl k závěru, že vytýkaným jednáním žalovaných, tj. výroky obsaženými v Prohlášení a potažmo ani další činností žalovaných, která měla být zachycena v žalobkyni navržených důkazech zejm. při jejich vystoupení na veřejných zasedáních zastupitelstva města Zlína, nedošlo k neoprávněnému zásahu do pověsti žalobkyně.

11. Žaloba není důvodná.

12. Soud si při právním posouzení nároku žalobkyně byl vědom skutečnosti, že novelizovaná právní úprava pověsti právnických osob, vyplývající z § 135 odst. 2 boč. zák., oproti původní

úpravě obsažené v § 19b) odst. 2 a 3 zák. č. 40/1964 boč. zák. doznala změny, jelikož při formulaci ochrany proti neoprávněným zásahům do pověsti právnické osoby došlo k vypuštění slova „dobré“, tudíž při prosté jazykové interpretaci by bylo možné dovodit, že podle současné právní úpravy lze zasáhnout do jakékoli pověsti právnické osoby, tedy i pověsti špatné. Soud však tuto interpretaci žalobkyně nesdílí, neboť má za to, že do špatné pověsti, v tom kterém posuzovaném případě jako špatná pověst posouzené, již logicky zasáhnout nelze, resp., že špatnou pověst lze již pouze prohlubovat. Podle Důvodové zprávy cit.: „Bylo úmyslem zákonodárce chránit jméno (název) právnické osoby, přičemž se opustil dosavadní termín „dobrá pověst“, neboť ten nutně navazoval na otázku, která pověst je „dobrá“ a může-li mít např. vydavatel určitých tiskovin (např. bulvárního či erotického charakteru) vůbec „dobrou“ pověst. Jaká pověst právnické osoby si zaslouží ochranu, musí plynout z konkrétních okolností případu a z logického obsahu zákona.“ Podle dřívější judikatury dobrá pověst, renomé nebo také goodwill obsahovala především určité morální kvalitativní vlastnosti, charakterizující právnickou osobu, podle níž je hodnocena a přijímána společností. Dobrá pověst byla pojmem, který v sobě zahrnoval nehmotné a samostatně nevyčíslitelné hodnoty spojené s právnickou osobou, když tato hlediska lze jistě aplikovat i za současné právní úpravy (srov. § 2 zák. č. 89/2012 Sb. obč. zák.).

13. Soud si také byl vědom žalobkyní zdůrazňovaného judikátu NS ČR sp. zn. 30 Cdo 1385/2006, ze dne 18.3.2008, ve kterém Nejvyšší soud přijal právní závěry, že dobrá pověst právnických osob se předpokládá, a že brání se právnická osoba proti zásahům do své dobré pověsti tuto prokazovat nemusí, naopak je to „škůdce“, který musí prokázat, že jí dobrá pověst nesvědčí. Každá právnická osoba má právo na ochranu své dobré pověsti. Za zásah do tohoto práva je třeba považovat každé jednání i opomenutí, objektivně způsobilé poškodit pověst právnické osoby, přičemž k porušení dobré pověsti dojde i v případě, kdy sdělení nebo jakékoli jednání či opomenutí je objektivně způsobilé přivodit právnické osobě újmu na dobré pověsti před jinými subjekty.

14. Soud nejprve posuzoval zda žalobkyně má aktivní legitimaci k uplatnění nároků, shora vymezených, proti žalovaným v tomto soudním řízení a dospěl k závěru, že aktivní legitimace žalobkyni svědčí, jelikož z obsahu Prohlášení bylo prokázáno, že obchodní název žalobkyně MORAVSKÁ VODÁRENSKÁ byl v Prohlášení citován při tvrzení, že „Moravská vodárenská zastupuje francouzský koncern VEOLIA“, přičemž sama žalobkyně mimo rámec tvrzené obrany žalovaných a jimi navrhované předkládané důkazy „nepřímo přiznala“ své propojení s VEOLÍ podáním návrhu na přistoupení druhé žalobkyně do tohoto řízení a to právě společnosti VEOLIA sídlící v České republice. Z obsahu Prohlášení tak bylo lze dovodit, že výroky zde uvedené mohly zasáhnout do pověsti žalobkyně, neboť její obchodní název byl obsažen ve větě vytýkající koncernu VEOLIA, že zdroje vybrané z peněz lidí za vodné a stočné neinvestuje zpět do infrastruktury.

15. Soud se dále zabýval posouzením obsahu Prohlášení v kontextu výroků vytýkaných žalobkyní žalovaným, kdy vzal z listiny obsahující celý text Prohlášení za prokázané, že ho podepsali všichni žalovaní, současně však z jeho obsahu bylo prokázáno, že tak činili jako představitelé politických stran za Nezávislí - Za otevřený a prosperující Zlín - Ing. Václav TXXXXX, CSc., za Otevřenou radnici a sdružení nezávislých kandidátů Jižní Svahy Zlín - pan Pavel SXXXXX, za Stranu práv občanů - pan MUDr. Lubomír NXXXXX a za Stranu svobodných občanů - Ing. Jiří PXXXXX. Z obsahu Prohlášení soud také vzal za prokázané, že se v něm nacházely žalobkyní tvrzené formulace o protiprávnosti smluvního vztahu VaK Zlín a VEOLIE, o tunelu století ve Zlíně, jehož důsledkem je dlouhodobě nejdražší voda ve Zlíně a o neinvestování prostředků vybraných za vodné a stočné do infrastruktury ve Zlíně. Obsah tohoto Prohlášení soud posoudil ve spojení se jmennými seznamy kandidátů pro volby do zastupitelstev obcí, konané ve dnech 10. – 11.10.2014, z nichž vzal za prokázané, že všichni žalovaní kandidovali za jednotlivé politické strany či hnutí na prvních místech kandidátky, tudíž že toto Prohlášení, tak jak se při interpretaci celého jeho obsahu ve všech vzájemných souvislostech

podávalo, učinili jako politicky angažované subjekty a jak vyplynulo i dalších listinných důkazů (články v Magazínech Aliance voda Zlínsku č.1 a 2/2017 a č. 1 a 2/2018) zachycujících jednotlivé výroky žalovaných, tito sdělovali a vysvětlovali svá stanoviska a případně je i šířili jako veřejně politicky činné osoby k jejichž vystupování tak nepochybně patřilo vyjadřovat se jakoukoli formou, případně tudíž i prostřednictvím sdělovacích prostředků, k aktuálním tématům diskutovaným v daném regionu, tj. v posuzované věci k dlouhodobě trvajícím a širokou veřejností vnímanému problému hospodaření s vodou na Zlínsku a tak bylo naprosto přirozené, že svá vyjádření a stanoviska zprostředkovali sdělovacím prostředkům, na veřejných sítích či při zasedání zastupitelstva. Proto v posuzované věci nemohlo jít o exces z činnosti žalovaných jako osob veřejně činných. Navíc napadené výroky žalovaných týkající se působení žalobkyně, VaK Zlín, potažmo VEOLIE v oblasti hospodaření s vodou na Zlínsku bylo třeba posuzovat nikoli z pohledu pravdivosti či nepravdivosti tvrzení, protože šlo o hodnotící úsudky, kritiku, která sama o sobě nemůže být pravdivá či nepravdivá, ale je buď oprávněná nebo neoprávněná. Oprávněná, právem přípustná kritika předpokládá, že při ní nejsou překročeny meze věcné a konkrétní kritiky a dále, že je odpovídající co do obsahu i formy, nevybočující z mezí nutných k dosažení sledovaného a zároveň společensky uznávaného účelu (cíle). O věcnou kritiku jde tehdy, jestliže vychází z pravdivých výchozích podkladů a zároveň z nich logicky dovozuje odpovídající hodnotící úsudky. Konkrétní kritika je ta, při které potřebné výchozí podklady tvoří konkrétně uvedené skutečnosti. Soud dovodil, že obsah vyjádření žalovaných tak, jak byla žalobkyní vytýkána, nevybočil z mezí obecně přípustné kritiky, jelikož výroky žalovaných obsažené v Prohlášení byly věcnou a konkrétní kritikou, protože žalovaní vysloveně uváděli, z čeho svůj úsudek dovozují a opírali se o zpochybňované a soudem posléze „zneplatněné“ usnesení valné hromady o prodeji části podniku VaK Zlín VEOLII, o zprávy zastupitelstva o stavu hospodaření VaK Zlín, o vyjádření členů představenstva VaK Zlín, o podklady ve formě veřejně dostupného filmu o působení VEOLIE v různých státech Evropy a o jejich praktikách při ovlivňování hospodaření s vodou např. ve Francii a ve Německu. Nebylo proto rozhodující, zda úsudek žalovaných byl správný či nikoli. Rozhodné bylo, že se opíral o pravdivé okolnosti a byl konkrétní (srov. např. rozhodnutí VS v Olomouci sp. zn. 1 Co 67/2004 ze dne 23.3.2005). Soud proto při posouzení všech provedených důkazů dospěl k závěru, že žalovaní toliko využili práva na kritiku, která v posuzované věci byla právem přípustnou a oprávněnou kritikou a z tohoto důvodu nemohlo jít o neoprávněný zásah do pověsti žalobkyně. Co do základu proto byla žaloba shledána za nedůvodnou.

16. Shora přijaté právní závěry podpořilo tvrzení samotné žalobkyně, učiněné již v žalobě, kde žalobkyně uvedla, že žalovaní předmětné Prohlášení podepsali jako představitelé politických stran a hnutí, když navíc sama zdůrazňovala politickou stránku věci. Zásada svobody projevu ve formě hodnotícího úsudku tak pro zamítnutí žaloby byla prioritní. Významným (pro případ, že by výroky žalovaných nepředstavovaly oprávněnou kritiku) by bylo, že primárně ani celkový obsah Prohlášení ve vazbě k žalobkyni nebyl difamující a hanlivý tou mírou, kterou žalobkyně tvrdila, a sekundárně že informace v nich obsažené k protiprávnosti vztahu mezi VaK Zlín a VEOLII, potažmo žalobkyní, byla prokázána jako pravdivá, rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci j.č. 5 Cmo 2/2014-3534 z 20.11.2016, z něhož byla prokázána neplatnost usnesení valné hromady VaK Zlín z 30.4.2004, tudíž bylo prokázáno, že vztah těchto tří propojených společností je protiprávní ve svém základu, tj. v základu vyplývajícím z rozhodnutí valné hromady o prodeji části podniku VaK Zlín žalobkyni pod tehdejší obchodní firmou Zlínská vodárenská a.s., a konečně že zejména obsahem Souboru č. 2 na flash disku a Směrnicí MŽP č. 11/2003 byl přinesen důkaz o pravdivosti tvrzení žalovaných, že VaK nedosáhne na dotace. Při těchto přijatých právních závěrech pak nebylo významné zkoumat, s jakým úmyslem žalovaní Prohlášení šířili, byť žalobkyně tvrdila, že jejich úmyslem bylo negativně ovlivnit veřejné smýšlení o žalobkyni a mínění zastupitelů měst a obcí v regionu Zlínska v rámci předvolební kampaně. Soud přisvědčil žalovaným, že opodstatněně argumentovali nálezem Ústavního soudu IV. ÚS 2018/16, z 16.5.2017, poukazujícím na nekonzistentnost a chybnost rozhodování zejm. NS ČR o

problematické přípustnosti výkonu hlasovacích práv akcionářů třetími osobami a zejména kdy odkázali na konkrétní judikaturu evropských soudů se závěrem, že: „Základní právo na svobodný projev je třeba považovat za konstitutivní znak demokratické pluralitní společnosti, v němž každému je dovoleno vyjadřovat se k věcem veřejným a vynášet o nich hodnotící úsudky, když věci veřejnou kromě jiného, tedy věci upoutávající na sebe celistvou pozornost, jsou i otázky související s hospodařením s vodou, která bezpochyby je věcí veřejného zájmu.“ Žalobkyně si jako podnikatelka v oblasti hospodaření s vodou, propojená s koncernem VEOLIA, musela být nepochybně vědoma svého postavení i v kontextu kritiky, která VEOLII stíhala již před schválením smlouvy o prodeji části podniku VaK Zlín a jako podnikatelka v daném segmentu měla (či měla mít) rovněž povědomí o tom, že voda je věcí veřejného zájmu a jako taková podléhá zvýšené pozornosti a kritice ze strany občanů i politiků bez ohledu na to, zda se jedná o politiky na úrovni evropské, celostátní či komunální, jelikož angažovanost každé fyzické osoby jednající ať jako občan či jako politik je ve spojení s celospolečenskou záležitostí, tj. hospodařením s vodou, věcí veřejného zájmu. Žalobkyně tak musí přijmout stav, kdy její podnikání je podrobeno zvýšenému zájmu a v souvislosti s ním i předpokládané zvýšené kritice, která může být zásadní, přesahující obvyklou míru a to i nadnesená či přehánějící, je-li však realizována ve věci veřejné či kupř. v politické debatě tak, jak tomu bylo na zasedání zastupitelstva města Zlína, pak se jedná o hodnotové úsudky chráněné ústavou. Soud také aplikoval právní větu vyplývající z rozsudku NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2230/2010, ze dne 23.2.2012, jímž Nejvyšší soud vyslovil, že „Při kritice veřejné záležitosti vykonávané veřejně působícími osobami platí z hlediska ústavního presumpce o tom, že jde o kritiku dovolenou. Jde o výraz demokratického principu, o výraz participace občanské společnosti na věcech veřejných. Má-li být svoboda projevu osoby kritizující v takových věcech omezena rozhodnutím soudu je třeba, aby osoba dotčená prokázala, že kritika nebyla vyřčena v dobré víře nebo nešlo o fairovou kritiku. Pokud jde o hodnotící soudy, i přehánění a nadsázka, byť by byly i tvrdé, nečiní samy o sobě projev nedovoleným. Ani nepřipadnost názoru kritika z hlediska logiky a podjatosti kritika nedovolují samy o sobě učinit závěr, že kritik vybočil z projevu, který lze označit za fair. Pouze v případě, že jde o kritiku či jednání osob vystupujících ve věcech veřejných, která zcela postrádá věcný základ a pro kterou nelze nalézt žádné zdůvodnění (paušální kritika), je třeba považovat takovou kritiku za vybočující z fair projevu.“ Navíc ve snaze o komplexní posouzení věci bylo třeba zdůraznit, že pověst právnické osoby musí být vždy posuzována jako celek, tj. její ekonomické výsledky ve spojení s kvalitami jejího obchodování, služeb, jednání se zákazníky, a obchodními parterry a vlastními zaměstnanci, atd., přičemž není-li takový celkový obraz právnické osoby dobrý po všech významných stránkách, nemůže tato požívat dobré pověsti.

17. Na základě shora přijatých právních závěrů proto soud výslovně právně nehodnotil zbylé provedené důkazy, protože k meritorní sporné otázce posuzované v tomto řízení nebyly právně významné, jelikož měly sloužit k prokázání neexistence dobré pověsti žalobkyně (zbylé záznamy na souborech na flash disku, články a diskuze k nim, zprávy o vztahu mezi ovládanou osobou a osobou ovládající, účetní závěrky, tabulky cen vodného a stočného) a ani neposuzoval Rozbor jednání představenstva VaK Zlín či Ekonomickou analýzu této společnosti, neboť měl za to, že tyto listiny pro posouzení merita sporu, tj. zda žalovaní zasáhli do pověsti žalobkyně, právně významné nebyly. Stejně tomu tak bylo u zbylých, právně nehodnocených soudních rozhodnutí řešících v průběhu času spor o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady. Tyto listiny podpůrně prokazovaly, že žalovaní do veřejné diskuze zejména k ceně vody a problematice dotací z EU na Zlínsku, potažmo k působení žalobkyně, VaK Zlín a VEOLIE, opakovaně vstupují a aktivně se jí zúčastňují, svá stanoviska zveřejňují, na druhou stranu však jako podpůrný důkaz svědčily o tom, že diskuze k předmětné problematice je již od roku 2004 na Zlínsku vedena širokou veřejností, a že v ní aktivně vystupují nejen žalovaní, ale také další subjekty, které se k situaci s hospodařením s vodou, tj. k provoznímu modelu praktikovanému žalobkyní, potažmo VEOLII, vyjadřují negativně. Kromě toho provedenými důkazy (z článku na www.hora2014zlin.cz, na zprávy.e15.cz, z článku Pravda o vodě ve Zlíně v roce 2017, z článku

z 18.3.2018 na www.ekonomika.cz, z článku na www.blesk.cz) nebylo prokázáno, že všechny výroky v nich uvedené bylo lze přičíst žalovaným, jelikož články a příspěvky zveřejněné v jednotlivých médiích nebyly žalovanými autorizovány a proto za jejich obsah, ale ani za jejich formu nemohli nést odpovědnost.

18. Soud proto uzavřel, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno o tvrzení, že se žalovaní dopustili zásahu do její pověsti, zásahu, který porušil zákaz vyplývající z § 135 odst. 2 obč. zák., tj. zásahu do pověsti žalobkyně bez zákonného důvodu, tudíž že jí svědčí právo domáhat se proti žalovaným, aby od neoprávněných zásahů upustili a odstranili jeho následek a také jí poskytli přiměřené zadostiučinění ve formě omluvy. Za situace, že tvrzené meritum škodného jednání žalovaných prokázáno nebylo, se soud již dále nezabýval posouzením konkrétně uplatněných nároků na přiznání zadostiučinění a uložení povinnosti žalovaným, aby se zdrželi předmětných výroků na adresu žalobkyně. Soud tak ani nezkoumal námitku žalovaných, že navržený petit je nevykonatelný, neboť žalovaní nejsou v případě, že by žalobě bylo vyhověno, schopni zajistit odstranění článků ze zmiňovaných webových stránek, neboť přístupem k některým z nich nedisponují.

19. S ohledem na shora přijaté právní závěry proto soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. Žalovaní byli ve věci plně úspěšní. Soud proto k rukám jejich zástupce přiznal na náhradě nákladů řízení celkem částku 53.871,- Kč. Do ní zahrnul odměnu za zastoupení žalovaného 1) za sedm hlavních úkonů právní služby po 1.500,- Kč, tj. 10.500,- Kč, spočívajících v převzetí věci, písemných vyjádřeních ze dne 2.11.2015, ze dne 23.4.2018 a ze dne 3.5.2018 a za účasti na dvou jednáních, která se ve věci uskutečnila dne 10.4.2018 a dne 16.6.2018, přičemž toto jednání přesáhlo dvě hodiny, takže za ně byla přiznána odměna za dva hlavní úkony právní služby. S ohledem na skutečnost, že zástupce žalovaných zastupoval celkem čtyři žalované, byla u zbylých tří žalovaných odměna krácena o 20 %, takže celkem na odměně za právní služby učiněné vůči žalovaným 2), 3) a 4) podle § 7, § 11 a § 12 odst. 4 byla přiznána částka 25.200,- Kč. Přiznána byla paušální náhrada 7x300,- Kč, tj. 2.100,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Na hotových výdajích byla přiznána náhrada prokazatelně vynaloženého parkovného ve výši 90,- Kč (náhrada hotových výdajů ve formě parkovného byla podložena dokladem Brněnských komunikací ze dne 10.4.2018 o úhradě parkování ve výši 90,- Kč) a dále náhrada hotových výdajů, cestovného, vynaloženého zástupcem žalovaných na dvě jednání u soudu, při použití osobního vozidla Mercedes Benz reg. zn. 6Z22724, při prokázané průměrné spotřebě benzínu 6,6 l na 100 km, za ujetých 168 km, kdy podle § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhl. č. 463/2017 Sb. byla přiznána náhrada cestovních výdajů za jednu cestu 1.010,- Kč, za dvě cesty 2.020,- Kč. Z takto přiznaných náhrad (90,- Kč parkovné, 2.020,- Kč náhrada cestovného, 25.200,- Kč a 10.500,- Kč odměna za úkony právní služby vůči všem čtyřem žalovaným, 2.100,- Kč paušální náhrady), tj. celkem z částky 39.910,- Kč, byla přiznána také 21% náhrada DPH, jehož je prokazatelně zástupce žalovaných plátcem ve výši 8.381,- Kč. Žalovaní také nárokovali přiznání náhrady nákladů řízení za cestovné, kdy soud vyšel ze založených listinných důkazů a přiznal na náhradě cestovních výdajů vždy při aplikaci § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhl. č. 463/2017 Sb. náhradu cestovních výdajů vynaložených za dvě účasti na jednání žalovaným Ing. Václavem TXXXXXX za použití vozidla Škoda Superb reg. zn. 4Z80224 při prokázané průměrné spotřebě 5,7 litru nafty na 100 km za ujetých 194 km ve výši 2.212,- Kč. Na cestovních nákladech vynaložených žalovaným Pavlem SXXXXXX při použití vozidla Audi A8, RZ 5Z48208 za účast na obou jednáních byla přiznána při prokázané průměrné spotřebě 5,9 litru nafty na 100 km za ujetých 194 km náhrada cestovních výdajů ve výši 2.234,- Kč. Za cestovní výdaje vynaložené MUDr. Lubomírem NXXXXXX za účast na jednání dne 10.4.2018 při prokázané průměrné spotřebě 6,2 litru nafty na 100 km za použití vozidla Škoda Superb RZ 4Z13232 byla přiznána náhrada 1.134,- Kč. (Žalovaný Ing. Jiří PXXXXXX náhradu cestovních výdajů neuplatnil.) Na cestovních

náhradách žalovaným panu TXXXXX (2.212,- Kč), panu SXXXXX (2.234,- Kč) a panu NXXXXX (1.134,- Kč) tak bylo přiznáno celkem 5.580,- Kč, tudíž celkem na náhradě nákladů řízení k rukám zástupce žalovaných byla přiznána částka 53.871,- Kč, která představuje náklady řízení potřebné a účelně vynaložené k obraně žalovaných v tomto soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Nesplní-li žalobkyně dobrovolně povinnost vyplývající z tohoto rozsudku, mohou se žalovaní domáhat jeho výkonu.

Brno 19.6.2018

JUDr. Dagmar Novotná, v.r.
samosoudkyně